

M'agrada, ves

Cisqueta Mestra d'Obres

No hi puc fer més: Riudoms m'agrada més que les figues als pardals. I encara m'agradaria més si me'l pogués fer a mida. M'explico: al Riudoms actual hi trobo a faltar algunes coses de la meva joventut: les monges, els rectors amb sotana, les grans solemnitats litúrgiques amb l'església plena com un ou, la Guàrdia Civil, els bons costums, la gent d'ordre, l'obediència al poder constituït, la fidelitat a les cases bones [abans se sabia qui eren els rics rics]. Em direu carrossa i nostàlgica. I a mi què. Ara la gent només sap queixar-se. Tot ho troba cagat i pixat. No sé si se'm nota, però estic que trec foc pels queixals. Quan no és per un coi d'arbres que fan més nosa que servei, és per una altra cosa. La qüestió és trobar-ho tot malament. Què volen aquesta gent de la Plataforma El Freixe, anar contra el progrés? Abans n'hi havia que es queixaven perquè no teníem polígons industrials i ara que ens en volen fer un de ben maco s'hi posen de cul [amb perdó]. Jo flipo en colors.

Malgrat aquests peròs, és un fet que el Riudoms d'ara té coses boníssimes i maquisimes, i una d'elles són la gent que manen a la casa de la vila amb el seu batlle al capdavant. Un equip humà lliurat en cos i ànima a fer-nos la vida més feliç. Ja sé que si dic això seré crucificada pels malcontents de sempre però a qui li piqui, que s'ho rasqui. D'entrada, he de confessar que trobo encertadíssim que s'hagi optat per industrialitzar el poble, una política el màxim exponent de la qual és el transmegalpolígon que volen construir a la partida del Freixe. No cal ser un cap d'ala d'ESADE per intuir que si ens entossudim a voler fer dependre la nostra economia de l'agricultura, ens espera un futur d'allò més galdós. Això ho dic perquè a la joventut no els parlis de la terra. I doncs, què en farem de les finques, quan mos jubilem els quatre pagesos que encara quedem? Tant una servidora com el meu home ho tenim clar: ens les passarem pel ral, ves. I si volen fer-hi naus industrials o residències de cap de setmana, endavant les atxes. Al cap i a la fi, gràcies a l'activitat constructora hiperfrenètica que es practica al nostre poble, els riudomencs gaudirem —si és que no gaudim ja— d'un benestar social espatarrant. Com deia, aquests d'El Freixe l'únic que volen és fer la guitza al nostre estimat batlle, ell que tot ho fa pel bé dels riudomencs i riudomenques sense mirar colors

polítics —això sobretot—. Ell que, no m'ho negareu, fomenta un desenvolupament del poble racional i harmònic; que es desviu per potenciar la crítica i el debat social i polític, ja sigui a través de Canal Reus TV o —i en especial— de les revistes del poble; que fa mans i mànigues per estimular la conciliació entre grups socials i evitar el xoc d'interessos; i que vetlla sense repòs per tal que les normes urbanístiques i de planificació territorial s'apliquin de forma transparent i democràtica. I a mi, la veritat, tot això em posa a cent, ves.

Feu-me cas, qui us digui que el terme municipal està completament trinxat i malmès per la modernitat i el progrés en forma de polígons i naus industrials [legals o il·legals], de galliners convertits en parcel·lacions fora de la llei, de barraques d'eines o de masets de tros transformats en xalets amb entradors de pedra artificial, d'insòlites cases de fusta, de masos pintats amb colors extravagants i batejats amb noms exòtics, de patrimoni històric destruït inculta i especulativament, de mines i pous contaminats, de camins on els canyars, l'herba, la terra o la pedra seca dels marges han estat substituïts per materials prefabricats, d'arbredes i pinars desgraciats per interessos especulatiu, de paisatge sense ni un pam de natura en estat més o menys verge... Una de dues, o us estan parlant d'un altre poble o el vostre interlocutor és membre d'alguna d'aquestes plataformes rares que l'únic que volen és moure brega i fer el marro espès.

“ Una de dues, o us estan parlant d'un altre poble o el vostre interlocutor és membre d'alguna d'aquestes plataformes rares que l'únic que volen és moure brega i fer el marro espès. ”

Abans d'acabar, vull donar les gràcies als qui ens manen des de la casa gran per fer-me sentir part d'un poble que és el llombrígol de la comarca i que, si no fos perquè em titllaríeu d'exagerada, diria que, fins i tot, de la província. Que Déu us ho pagui!

Agraïda que és una, ves què vols que et digui. »